

CLIMENT

C. Fages de Climent, que fins avui coneixíem únicament com a poeta, ha publicat enguany la seva primera novel·la, titulada "Climent".

FIGURES DE LA REPUBLICA

Amò el títol de "Figures de la República", s'inaugura una col·lecció, la qual es proposa d'estudiar, a través dels seus homes més representatius, la història política de Catalunya des de la Solidaritat fins als nostres dies.

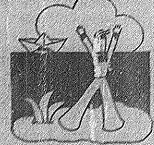
MANIFESTACIO D'ART

A les Macy Gallery, de Nova York, té lloc una important exposició de pintura i escultura contemporànies. Hi han més de quatre centes obres d'artistes americans i europeus.

ELS VERITABLES INDEPENDENTS

Demà serà inaugurada a París la eisena exposició dels "Veritables Independents". Durarà fins el dia 26 de novembre, inclosiu; és instada al Parc de les Expositions, Porta de Versailles, i ha de constituir el comentari de la sèrie de les grans manifestacions artístiques d'aquest any.

MONUMENT A RENOIR

Hom erigirà un monument a Renoir, a Cagnes-sur-mer, on el famós pintor se'n va morir durant els darrers anys de la seva vida.

UN QUADRO DE COURBET

A Silesia ha estat descobert un quadre, fins ara ignorat, de Courbet. Representa una de les germanes de Parislet, emmarcada per un paisatge d'Ormans.

L'ombra del Arnau

Xiulla el vent i les xibegues vetllen en el campanar, i els gossos lladren al quart de lluna. Hi ha trossos de cel que hom diria que són llenques d'argent.

Sota la llantia lleganyosa hi ha tres desconeguts que juguen als daus. L'hostaler dormita en un recó. Un gat cendrós, sobre una estora es cabdella.

—He perdut i em quedo sense un rat—diu un dels tres homes.

—Jo no jugo més—fa un altre.

El qui guanya, calla i somriu. Mes, després de beure un glop, pregunta al primer:

—D'on sou? D'on veniu?

—Sóc català, natural de Vilcl, abans Ausóna, i vaig per terres de Castellà tan perdut com vos mateix.

Els dos altres jugadors es miren en silenci. I, com per correspondre a la confiança que els dona el català, declaren llur procedència. L'un diu:

—Doncs jo vaig néixer a Sevilla, terra de foc i d'amor. No vaig perdut com vos, compare, car, se'ns ésser mercader, em plau rondar camins i jugar pels nostals.

I l'altre:

—Jo vinc de Wittemberg, de les riberes de l'Elba, més enllà dels Alps, cap al septentrí. Em digueren que els moros d'Espanya, secrets, m'envellós per a fabricar metalls i metzines possien. Per això he vingut. M'a grad molt veure món. Sóc hàbil en tots els oficis, i m'a passió secreta és la de vagabundejar.

L'ausetà, amb altivesa, respon:

—No sóc un avar marxant, com vos us penseu, senyor sevillà; no tinc l'ofici de jugador i no sóc màgic ni va gabund, encara que em trebeu en un hostal. He estat capità, i no pas de lladres; i, si us he dit que anava perdut per terres de Castellà, és que la venjança em crida a Segòvia, i l'honra d'un català no pot quedar trepitjada. Si, com ho suposo, vostres senyories són persones d'honor, creguet que estimo en molt els gentils homes, vinguin de Sevilla o de Wittemberg. I, ja que l'atzar ens aplega, no serà per barallar-nos, jo crec, sinó per fer-nos amics. I, com a amics, permeteu que us digui, cavaller saxó, que ja no hi ha savis moros a Espanya, car se'n anaren amb llurs secrets, i Ah! se'ls guardi per a ell, que molt poca falta ens fan.

—Té raó el capità. Sevilla és tan cristiana com Roma. Als moros de Granada, que són coquins i ignorants, ja no se'ls compta per res. I, si la guerra em temple, amb ell me les voldria veure, i els provaria així el que val el braç d'un sevillà.

Respon el tercer: —Haurà fet el pelegrinatge en va. Però digueu-me: no hi ha nigromàntics, açí?

L'ausetà afirma:

—Hi ha jueus, com per tot arreu.

El català ategeix:

—Hi ha hereges, enemics de tots so.

—Hereges? —replicà el saxó—. A Alemanya en tenim un cada casa. Altrament, són gent pacífica.

—A Sevilla —ategeix l'altre— tota heregia es paga amb un auto de fe.

I el català: —Que és el preludi de l'infern. Veieu, doncs, com el gent ja no viu en la temença de Déu, sinó en la del diable! Déieu vos, senyor de Wittemberg que els hereges de la vostra terra són pacífics. Valga'm Déu, que no ho so pas a Catalunya! A casa nostra, que el dimoni s'encarna en un home, és cull el més noble, el més vident i ardit. I us ho vull provar amb el testimoni del comte l'Arnau.

L'hostaler es desperta i s'apropava la taula dels jugadors. El gat ha fugit. El vent grinyola i sacseja les portes. La llantia oscil·la i dona una llum gru guenca. El català continua:

—Jo he vist rondar per les muntanyes de la meua terra la seva ànima condemnada: ànima de bruïtot, de cavaller i de seductor. Home també admirable! Era bell com una idó. Heveu vist, alguna volta, aquestes testes de marbre que desentarden i actí el qui diuen que són la veritat imatge de Júpiter? Heveu sentit l'espant i tota la seducció que aquestes ídoles inspiren? Doncs ell era el famós comte espantava i seduïa. Encara hi ha dones centenàries que es vanen d'haver-se extasiat davant la seva cabellera encrespada que reolava sen front altiu, i, no se tremolava, paren de la fascinació, son estrany esguard, on el foc del teix infern fulgurava. Si aquestes lles no el ve' en amb llurs propis ulls el veteren, si, amb la imaginació, fou la glòria de son temps i l'obsequi de totes les ànimes. Cavalcava de per monts, planures i fondalades, el torb de ràpid i furios. Els mals pertits que l'acompanyaven li feien seguir de trossos i llamps. Embolcallat amb sa capa fosca, passava com a devastació. Sorprenia les donzelles, nit, en llurs cambres, mentre esperaven el retorn del marit. I elles no resistien. Sorprenia les monges en convents, i novícies i abadeses s'om daven de Déu per a postar-se als seus peus. El foc de sos ulls en els cors netrava, devorava la sang i encenia el pecat. Era terror de pares, de marits i de germanes. I no respectava ni innocència, ni la candidesa, ni la blesa, i era un monstre de dolç i malvestat. Burlava juraments i violava desafiava els homes i Déu. Penetrava en els santuaris per violar setures i destrossar reiquies, i oferia en misses maleides ofertes a Satan. I les dones l'amaven. L'amaven la seva bellesa i per la seva valentia: seus ulls torbadora i maligna per sa veu de misteri i de supèrbia, sa carn indomienyable. L'amaven i que les humilia i les traia i els cobria secrets de mort i de temció. Ningú ha estat amant com ell, tal com ningú, com ell, ha viscut la ignominia. I totes li donaven segures de no ésser pagades. Te pregaven a Déu perquè el comte raptés, car ell era per a elles la vida i la mort, la glòria i la condemna a la vegada. —On us han donat, comte l'Arnau? On us han nat posada? li preguntaven. —L'infern", responia. —Perquè a fern? —Perquè estic en deute el món i tots els homes són mos mícs; perquè les meves mans són ímpies que profano tot el que toco perquè els meus llavis són flastadors i perjurs; perquè mos peus tenen la femta de la corrupció per camí; perquè el meu cavall és mo'ltre que no pastura en prades me'ns en estables, sinó que s'om nodreix de les ànimes que jo condno. I les dones, rendides d'amor, saven sos peus fangosos, ses mans ímpures i ens llavia flastador de sogel·lades per l'estigma de sos bes tornaven a la llar plenes de vergo i de desolació. I els marits juraven per Déu, els parents clamaven vençca, i fins els morts s'atzeaven de sepultures per rentar llur deso

